

geringen forfølger. Det skaber tydeligvis grobund for kassetænkning, f.eks. er det dyrere for kommunen at have folk gående på sygedagpenge efter 52 uger end at give dem en pension, og man arbejder på at føre dem hen mod et fleksjob i stedet for at sikre, at de får revalidering. Det er ikke i orden, at den måde, man håndterer syge og ledige borgeres problemer på, bliver holdt op mod, hvordan kommunerne bliver DUT'et, bliver udlignet eller får refusion.

Men samtidig er det nødvendigt, at der er en klar linje mellem det, vi beslutter her i Folketinget, og det, der sker ude i kommunerne. Derfor vil jeg endnu en gang opfordre til, at hele området bliver gennemanalyseret, og at der med en bred opbakning fra Folketinget bliver lavet et system, der tager højde for de problemstillinger, som jeg har nævnt, således at borgerne bliver behandlet ud fra, hvad der er bedst for dem, og ikke ud fra, hvad der er godt for kommunens refusion, eller hvad der tæller positivt i statistiken, og at der samtidig er et incitament for kommunerne til at gøre en indsats, der trækker i den retning, som vi beslutter her i Tinget.

Kl. 15:23

Formanden:

Tak til hr. Lennart Damsbo-Andersen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Så er det næste ordfører, hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Det her forslag, som er blevet fremsat af Enhedslisten, er ikke et forslag, som vækker den store sympati hos Dansk Folkeparti. Det er selvfølgelig ikke begrundet i, at vi ikke kerer os om de problematikker, der kan være ved at havne i det offentlige system og være afhængig af kontanthjælp, revalidering, førtidspension, sygedagpenge eller alle mulige andre præmisser. Nej, det, der er årsagen til, at vi overhovedet ikke kan finde sympati for det forslag, er simpelt hen, at man ved at indføre en såkaldt 100-procentsrefusion, reelt vil gøre det ligegyldigt for kommunerne at sørge for at visitere, undersøge og hjælpe folk med at finde deres rette plads.

Det er jo sådan, at kommunerne hvert år har budgetter, og det er jo også sådan, at når kommunerne skal have dem til at hænge sammen, går de tit ind og beskærer de budgetter, hvor det er relativt nemt at finde lønsumskroner. Man kan hurtigt regne ud, at hvis det her beslutningsforslag blev virkelighed, ville det betyde, at mange kommuner ville skære ned i antallet af

sagsbehandlere, som hjælper borgere, som af den ene eller anden grund er kommet i klemme i det sociale system, og derfor ville de så sige, at det måske var bedre at sætte et stempel og tilkende kontanthjælp eller førtidspension, og det ville de så få refunderet fra staten, og så var alle lykkelige.

Fra Dansk Folkepartis side tror vi bestemt ikke, at den enkelte borger, at den enkelte, som er kommet i klemme, føler sig godt tilpas i den situation, fordi det alt andet lige vil være et dårligt signal at sende til folk, at man ikke kerer sig om at stille dem noget i udsigt, som er bedre end endegyldigt at gå hjemme på offentlig forsørgelse uden udsigt til at komme ud at være en del af det aktive samfund igen. I et velfærdssamfund skylder vi at sikre, at kommunerne har de rette værktøjer og incitament til at hjælpe folk med at komme ud og komme i gang med at arbejde igen.

Jeg synes i den forbindelse, at det også er værd at nævne hele det sociale perspektiv, der er ved at komme ud og have et netværk med kollegaer, arbejde osv., og at der ligger en stor tilfredshed i det. Det gør selvfølgelig også, at man får det langt, langt bedre – oftest i hvert fald – med hensyn til at få sin dagligdag til at hænge sammen.

Så Dansk Folkeparti kan så at sige ikke tilslutte sig noget som helst i det her forslag. Jeg bemærkede, at det i ministerens indledning blev betegnet som værende en dødssejler. Det er måske sådan et lidt voldsomt ord at bruge, men det er deromkring, vi skal finde en passende konklusion. Vi afviser forslaget.

Kl. 15:25

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:25

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare spørge Dansk Folkepartis ordfører, om ikke det er korrekt, at den måde, det i dag er bygget op på, er til fordel for de rigeste kommuner nord for København og til ufordel, til skade, for de fattigste udkantskommuner? Dem med de store sociale problemer sætter penge til, og dem, der har få sociale problemer, tjener penge på ordningen, som den er i dag?

Er Dansk Folkeparti ikke enig i, at det allerede i den måde, det i dag er bygget op på, lægger op til kassetænkning, fordi kommunerne hele tiden kan tænke på, hvor det er billigst for kommunen at få placeret et menneske, i stedet for at